

תת"ע (עכו) 5716-04-23 - מדינת ישראל נ' חמוד מרי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5716-04-23 מדינת ישראל נ' מרי
תיק חיצוני: 90523404292

לפני כבוד השופט ג'נווה נחאס עראף

מאשימה
נגד מדינת ישראל

נאשמת
חמוד מרי

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 10.6.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 29.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) (2003) 793 (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין?

תחילה יצוין כי טענת המבקשת בתצהירה כי מעולם לא קיבלה כל הזמנה למשפט, אינה יכולה להחזיק מים בלשון המעטה. המבקשת עצמה הגישה ביום 8.4.2024 בקשה לדחיית מועד הדין ובית המשפט נעתר לבקשתה. לא זו אף זו, כפי שצוין ברחל ביתר הקטנה במסגרת הכרעת הדין, עיון בתיק בית המשפט העלה כי המבקשת צפתה בהחלטה הדוחה את הדין וקובעת אותה ליום 10.6.2025 - המועד בו נשפטה בהעדר.

אוסף ואומר בהקשר זה כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדין הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, לא עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

המבקשת כלל לא פירטה את הגנתה וכל שטענה היה כי רישיונה חיוני לה ושלילת רישיונו תביא לפגיעה בפרנסתה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקשת כאמור, לא פירטה כלל את כפירתה, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקשת פסילה בת חודש יחד עם זאת עסקינן במבקשת אשר בעבירה חמורה אשר טומנת בחובה פוטנציאל סכנה עצום לחיי אדם וחרף וותק הנהיגה הקצר של המבקשת, היא הספיקה לצבור לחובתה 5 הרשעות קודמות.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ה, 04 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.